

รัก ฝัน นั้่นปี ขอแค่ มีเธอ ★

师妹猛于虎

นั้่นปี
ขอแค่

เขียน : ต้าเหลียนเม้าอ้ายซือวี่

แปล : ชิงฉาย

师妹猛于虎 1

ร้อยพันหมื่นปีขอแค่มีเธอ 1

大脸猫爱吃鱼

ต้าเหลียนเมอา้ยซือวี่

ชิงฉาย แพล

"เย้ยจื้อเดินทางไกลนับพันหลี่เพื่อตามหาศิษย์พี่มาสามปี ไร้คุณงามความดี ทั้งยังยากลำบาก เย้ยจื้อไร้คนรู้จักไม่คุ้นเคยกับที่แห่งนี้ มีศิษย์พี่เป็นญาติมิตร เพียงคนเดียว เย้ยจื้อทำได้เพียงติดตามศิษย์พี่ไป ไม่ห่างไกลไม่ทอดทิ้ง ข้าเกิดมา เป็นคนของศิษย์พี่ ตาย...ตายก็เป็นผีของศิษย์พี่ อ้อๆ..."

"พูดอีกครั้งนะ ฉันชื่อโมเหยา ไม่ได้ชื่อ 'ศิษย์พี่!' "โมเหยารู้สึกคันยุบยิบที่หมด อยากรจะต่อยศคนเสียเหลือเกิน

"ชื่อของศิษย์พี่ก็คือโมเหยา เย้ยจื้อศิษย์น้องของท่านก็เป็นคู่หมั้นของท่านด้วย เมื่อสิบแปดปีก่อนบิดามารดาของพวกเขาหมั้นพวกเราไว้ตั้งแต่ยังเล็ก!" สีหน้าของ เย้ยจื้อชีวรากับเป็นแม่บ้านแม่เรือนที่ถูกห่มเจ้าสำราญทอดทิ้ง

คำนำ

With Love ขอนำนิยายรัก-โรแมนติกแฟนตาซีที่สนุกและน่าสนใจ ผลงานของนักเขียนใหม่อย่าง 'ต้าเหลียนเมอาลัยซือวี่' มาฝากนักอ่านกัน อีกหนึ่งเรื่องนะคะ

'ร้อยพันหมื่นปีขอแค่มีเธอ' เป็นเรื่องราวของ 'เยี่ยจื่อชิว' จอมยุทธ์สาว ที่ออกเดินทางตามหาตัวศิษย์พี่เพื่อมาแต่งงานกันตามสัญญาหมั้นหมายที่ผู้อาวุโสกำหนดไว้ตั้งแต่เธอยังเป็นเด็ก แต่ไม่คาดคิดว่าจู่ๆ เธอจะกลิ้งตกเขา แล้วมาอยู่ใน 'แคว้น' ที่ไม่คุ้นเคย จากนั้นก็ได้พบ 'ศิษย์พี่' เข้าจริง ๆ

ส่วน 'โมเหยา' ที่ถูกเข้าใจว่าเป็น 'ศิษย์พี่' นั้นตอนแรกก็ไม่คิดจะข้องเกี่ยวอะไรกับเด็กสาวที่ดู 'ไม่ปกติ' คนนี้หรอกค่ะ แต่พอเห็นว่าเธอมีของล้ำค่าประจำตระกูล เขาก็ได้พาเธอไปอยู่ข้างกายชั่วคราวเพราะหวังจะได้ของสิ่งนั้นคืนมา

เมื่อต้องมาอยู่ในโลกที่ไม่คุ้นเคยแห่งนี้ เด็กสาวจากยุคโบราณจะสามารถปรับตัวได้หรือไม่ แล้วเธอจะทำอะไรเพื่อให้ 'ศิษย์พี่' ยอมกลับไปแต่งงานกัน เราไปติดตามเรื่องราวรักวุ่นๆ ของพวกเขา กันค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

- โมเหยา ชายหนุ่มผู้มีหน้าตาหล่อเหลาโดดเด่น ทายาทคนโตของตระกูลโม ซึ่งเป็นหนึ่งในสามตระกูลใหญ่ของเมือง T นิสัยเย่อหยิ่ง ทิฐิสูง สุขุมน่าเกรงขาม ความสัมพันธ์กับผู้เป็นพ่อไม่ดีนัก
- เยี้ยวฉือฉิว เด็กสาวที่ข้ามมิติมาจากยุคโบราณ รูปร่างหน้าตาดี มีวรยุทธ์ ใจกล้า เด็ดเดี่ยว มีภารกิจตามหา 'ศิษย์พี่' เพื่อให้มาแต่งงานกันตามสัญญาหมั้นหมาย
- โมเหียนเหียนน น้องสาวของโมเหยา อายุสิบเก้าปี เวลายิ้มมีลักยิ้มเล็กๆ สองข้าง เป็นสาวสวยที่ร่าเริงสดใส มีชื่อเสียงในวงสังคม
- เหยาปี้ นักออกแบบเครื่องประดับ รูปร่างหน้าตางดงาม มีความมั่นใจในตัวเอง เป็นเพื่อนที่โตมาด้วยกันตั้งแต่เด็กของโมเหยา

บทที่ 1

ตามหาศิษย์พี่ที่รักพบ

สายฝนโปรยปรายเพิ่งจะผ่านไปไม่นาน พื้นถนนยังคงชื้นแฉะ หลังจากฝนหยุดตกแล้วลมฤดูใบไม้ร่วงหนาวเย็นยังคงพัดอยู่ตลอดเวลา เวลาสี่ทุ่มครึ่ง ไม่เหยาขับรถกลับบ้าน ขณะขับผ่านสะพานขนาดใหญ่ ก็เห็นสาวน้อยคนหนึ่งสวมใส่เสื้อผ้าแปลกประหลาดกำลังชะโงกศีรษะลงไปทางแม่น้ำที่ไหลผ่านใต้สะพาน

เนื่องจากถนนสายนี้ไม่ได้อยู่ใจกลางเมือง อีกทั้งยังเป็นเวลากลางคืน คนเดินถนนก็บรรดาจึงน้อยมาก การที่จู่ๆ ก็มีคนแต่งตัวและทำท่าอย่างกับมนุษย์ต่างดาวโผล่ออกมาช่างดึงดูดความสนใจมากจริงๆ

เด็กสาวที่ต้องสงสัยว่าจะกระโดดน้ำดูอายุประมาณสิบเจ็ดสิบแปด สวมชุดกระโปรงรัดเอวสีเขียวตันหอมที่เปื้อนไปด้วยโคลนเข้าคู่กับกางเกงสีเดียวกัน สวมรองเท้าปักลายสีแดงพื้นขาว สะพายกระเป๋ายาวเล่มหนึ่งไว้ที่หลัง ในมือหิ้วห่อผ้าสีน้ำเงิน บริเวณเอวยังห้อย 'กระบอกน้ำ' ทรงน้ำเต้าด้วย หมด้าที่ยาวประปราก็คล้ายกับถูกสุนัขขบและจนไม่สม่ำเสมอ มีเส้นผมหลายเส้นที่เลอะโคลนจนจับตัวกันเป็นก้อน

แม้เสื้อผ้าและเส้นผมของเด็กสาวจะดูสกปรกมอมแมม แต่ใบหน้ารูปไข่กลับอิมเอิบดังาม คิ้วเรียวเซตขึ้นเล็กน้อย ดวงตาทรงดอกท้อได้มาตรฐาน

ขนาบทั้งยาวและงอน สันจมูกตั้งตรงสวย ปากรูปผลเซอรี ท่าทางตลกเจ้านั้น ทำให้ยิ่งน่าประทับใจ

แน่นอนว่าจากมุมมองของโม้เหยาทำให้มองไม่เห็นหน้าตรงของเด็กสาว แต่จากการกวาดตามองผ่านๆ ก็รู้สึกวาท่าทางลับๆ ล่อๆ ของเธอคงเป็นเพราะตุลครทะเลลุมิตามากเกินไป แต่งกายก็เหมือนกับแม่นางในยุทธภพที่มาจากยุคโบราณ ในใจคิดว่าเธอคงเป็นหนุ่มสาวสมัยนี้ที่เสาะหาแฟนที่เป็นเอกลักษณ์ แต่งตัวตามอำเภอใจ ดังนั้นเขาจึงไม่ได้มีความรู้สึกใดๆ กับเด็กสาวเท่าไรนัก

เด็กสาวในชุดแปลกประหลาดนี้ก็คือเย่จื่อชิว เวลานั้นนางทั้งหิวและหวาดกลัว พอนึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อสี่ชั่วยาม* ก่อนตอนที่เพิ่งมาถึงสถานที่แห่งนี้ เย่จื่อชิวก็เกิดความรู้สึกหวาดกลัวอยู่บ้าง

ตอนนั้นนางมายังสถานที่แปลกประหลาดอย่างงุนงง จากนั้นก็กลิ้งเข้าไปในหลุมที่มีน้ำขังอยู่โดยไม่ทันระวังจนเลอะโคลนไปทั้งตัว ไม่ต้องพูดเลยว่ามีสภาพอเนจอนาถมากเพียงใด

พอปีนขึ้นมาได้ก็เห็นชายหนุ่มถักผมสีแดงเป็นเส้นใหญ่ๆ หัวศีรษะปากพ่นควันสีขาวก้าวเข้ามาหา ในมือเขาถือสิ่งของแปลกพิลึกที่เปล่งแสงได้หัวเราะด้วยสีหน้าภาคภูมิใจ

'คนสวย ทำไมมาอยู่ที่นี่คนเดียว หรือว่าหาทางกลับบ้านไม่เจอ กลับบ้านไปกับพี่เถอะ พี่ชายหิวจะตายอยู่แล้ว อยาก 'กิน' เธอเข้าไปแล้วละ'

กินคนนั้นหรือ จู่ๆ เย่จื่อชิวก็นึกถึงเรื่องที่อาจารย์เคยกล่าวไว้ ตอนนางยังเยาว์วัย ปีศาจกินคนมีขนสีแดงเป็นส่วนมาก อีกทั้งปีศาจในคราบมนุษย์ที่ปากพ่น 'ไอปีศาจ' โดยพื้นฐานแล้วต่างเป็นปีศาจเผ่าพันธุ์เมื่อคนตัวเล็กและอ่อนแอตกอยู่ในเงื้อมมือพวกมันจะแปรเปลี่ยนไปเป็นซากกระดูก!

พออีกฝ่ายเดินเข้ามาใกล้ เย่จื่อชิวก็รู้สึกขนลุกขนพองไปทั้งตัว

* ชั่วยาม เป็นหน่วยเวลาโบราณของจีน โดยหนึ่งชั่วยามเท่ากับสองชั่วโมง

ความหนาวเย็นพุ่งจากฝ่าเท้าขึ้นมาอย่างรวดเร็ว มีชีวิตมานานโตถึงเพียงนี้ นางไม่เคยเห็นปีศาจขนแดงที่อาจารย์เคยกล่าวถึงว่ากินคนเพื่อมีชีวิตรอดมาก่อน ใครเลยจะคิดว่าวันนี้จะได้พบเข้าตนหนึ่งในสถานที่ที่มีปัญหา!

สมองของเยี้ยวฉิวแข็งทื่อไปแล้ว นางนั่งอึ้งมองดูชายหนุ่มใบหน้าปุตโปนอัปลักษณ์กลางกล่าว 'ปี...ปีศาจขนแดง...' เสียงของนางไม่นับว่าดังพอกลับดึงดูดให้คนเดินถนนชำเลื่องมองมาเมื่อได้ยิน

ชายหนุ่มเห็นอย่างนั้นก็อับอายจนพาลโมโห เขาหยุดอยู่ตรงหน้าเยี้ยวฉิว ดวงตาที่โตกว่าตาหนูไม่เท่าไรพลันผุดรังสีดุตัน เขาสูบบุหรี่เข้าลึกแล้วพ่นควันทั้งหมดลงบนใบหน้าที่ของเยี้ยวฉิว ก่อนจะแยกเขี้ยวยิงฟันเผยให้เห็นฟันเหลืองพร้อมตะคอก

'แกสีปีศาจขนแดง! เป็นปีศาจขนแดงกันทั้งบ้าน!'

ปีศาจตนนี้ดูร้ายนัก! เยี้ยวฉิวส่าย 'ไอปีศาจ' ของอีกฝ่ายจนน้ำมูกน้ำตาไหล นางไออยู่นานก่อนจะสูดจมูกร้องขอความเมตตาไม่หยุด

'ท่าน...ปี...ปีศาจโปรดไว้ชีวิต อย่าได้กินข้าเลย ข้าเหนื่อยหอบหอบ เนื้อหนังทั้งร่างกายเจ็ดด้วยกลิ่นเหม็น ไม่อร่อยยิ่งนัก กระทั่งหมาป่าในพงไพรต่างก็รังเกียจจนต้องเบือนจมูกหนีเข้าไปกันทั้งนั้น!'

'แกเป็นบ้าหรือไง เห็นตัวเองเป็นนักเล่านิทาน!' ชายหนุ่มมุ่นงับพฤติกรรมไม่ปกติของเยี้ยวฉิว เขาปรายตามองเด็กสาวตั้งแต่หัวจรดเท้ารอบหนึ่งแล้วพูดอย่างถูกเหยียดหยาม 'แกไปซดเลือดผ้าไหมๆ แบบนี้มาจากที่ไหน เห็นตัวเองเป็นหัวผักกาดแดงหุ้มด้วยกระสอบหรือไง อีกเดี๋ยวฉันจะไป 'กิน' คน ไม่หาประสบการณ์กับคนบ้าอย่างแกหรือ!'

'ใช่ๆ ข้าเหนื่อยเป็นหัวผักกาดแดงหุ้มด้วยกระสอบ บ้าบอยิ่งนัก' เมื่อเห็นอีกฝ่ายไม่ได้ตั้งใจจะกินตนแล้ว เยี้ยวฉิวก็ยืนตีปริดา ผงกสิระคล้อยตามไม่หยุดพลางคิดในใจว่าช่วงเวลาอันตรายนี้นี้ถึงอย่างไรก็พูดจาโอ้อ่อนผ่อนตามไว้สักหน่อยดีกว่า รักษาชีวิตเป็นเรื่องสำคัญ

แม้ 'ปีศาจขนแดง' ตนนั้นจะไม่ได้รังแกนาง แต่เรื่องนี้ก็ถึงเงามืด

หยิ่งลึกละเอาไว้ให้เยี้ยวฉิวฉิวซึ่งมาถึงได้ไม่นาน

สี่ชั่วยามต่อมาเงามืดนี้ก็ได้เลื่อนหายไป เพราะนางสามารถพบ ปิตาจารย์ควั่นสืขาวได้ทั่วทุกแห่งหน ทว่าที่แตกต่างไปจากที่อาจารย์กล่าวไว้ ก็คือคล้ายว่าที่นี่จะมี 'ปิตาจารย์ดำ' มากกว่า

'อาจารย์' ที่นี้ช่างน่ากลัวเหลือเกิน เยี้ยวฉิวอยากกลับบ้านเจ้าค่ะ' เยี้ยวฉิวที่ได้สติกลับมาจากความทรงจำปาตเหงือบบศิริษะพลางพิมพ์กับตนเอง มีประสบการณ์ครั้งหนึ่งแล้ว พอได้พบกับปิตาจารย์อีกครั้งนางก็จะหลบลิ่วไปให้ไกล ไม่กล้าแม้กระทั่งจะหายใจแรง

อีกทั้งยังเดินมานานมากแล้ว สีของท้องฟ้าค่อยๆ มืดลง ผู้คนบนถนนก็ลดน้อยลง กระทั่ง 'กล่องเหล็ก' ที่เล่นบนถนนด้านข้างด้วยความเร็วสูง ช้ายังเปล่งเสียงร้องได้ก็น้อยลงไปมาก

ร่างกายที่เกร็งตึงของเยี้ยวฉิวค่อยๆ อ่อนยวบลง หากกล่าวให้ถูกต้อง ก็คือนางถูกความกระหาย ความหิว ความเหนื่อยล้า และความกลัวทรมานจนร่างกายจะทรุดโทรมแล้ว

'ข้าอยากกินข้าว กินข้าวเยอะๆ ข้าวเยอะๆ เลย' เยี้ยวฉิวนั่งอยู่บนเก้าอี้ยาวริมสะพาน นางแหงนมองดวงจันทร์บนฟ้าพลางน้ำลายไหล ดวงจันทร์กลมโตเหมือนไข่ตุ๋น เหมือนขนมเปี๊ยะก้อนใหญ่ เหมือนขนมไหว้พระจันทร์ เหมือน...

'ใครๆ' ทุกครั้งที่นึกถึงอาหาร เยี้ยวฉิวจะกลืนน้ำลายที่เหลืออยู่เพียงเล็กน้อยหนึ่งครั้ง ไม่รอให้กลืนน้ำลายครั้งที่สี่ ท้องก็ร้องเสียงดังกังวาน

กลางดึก ความสว่างของ 'โคมไฟ' ไม่ก็ดวงของที่นั่งสามารถเทียบกับ 'ไข่มุกรাত্রี' ได้เลย เมื่อได้อยู่ในสถานที่ซึ่งมีแสงไฟมืดสลัวและมีผู้คนเดินกันบางตา เยี้ยวฉิวก็รู้สึกปลอดภัยขึ้นมากโข

ตอนนี้เองจู่ๆ นางก็นึกอะไรขึ้นมาได้ จึงรีบหยิบเสื้อผ้าวางออกมาจากห่อผ้าแล้วเปลี่ยนชุดด้วยความรวดเร็ว เสื้อผ้าของนางล้วนแต่มีเนื้อผ้าธรรมดา รูปแบบเก๋าล้าสมัย อาจารย์เคยกล่าวไว้ว่าเด็กสาวออกเดินทาง

เรื่อนตัวคนเดียวสวมใส่ผัดหน้าเรียบง่ายได้ก็ให้เรียบง่ายเข้าไว้ ไม่อย่างนั้นด้วยใบหน้าตางามของนางจะก่อให้เกิดความยุ่งยากมากมาย

เมื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จเรียบร้อยเย็บจี้ชีวิตก็ค้นห่อผ้าจนทั่ว ค้นออกมาเจอเพียงเหรียญทองแดงสิบเหรียญ นางมองทรัพย์สินทั้งหมดที่มีในฝ่ามือด้วยความกลัดกลุ้ม ขมวดคิ้วสับสนอยู่นานสองนาน สุดท้ายก็กัดฟันคว้าห่อผ้าออกเดินทาง

ไม่มีอะไรตกถึงท้องเป็นเวลาเกือบสิบชั่วยามแล้ว ปีศาจหรือไม่ใช่ปีศาจอะไรกัน ต่อหน้าความหิวโหย ความหวาดกลัวจะนับเป็นสิ่งใด!

เดินไปได้หนึ่งเค่อ* กว่าเย็บจี้ชีวิตก็หยุดนิ่ง ก่อนมองดูผู้คนกำลังกินข้าวอยู่หลังหน้าต่างกระจกโปร่งใสด้วยดวงตาเปล่งประกาย

'ที่นั่นแล้วกัน' เย็บจี้ชีวิตกำเหรียญทองแดงสิบเหรียญในมือแน่นเกิดความมั่นใจในฉับพลัน สาวเท่ายาวเข้าไปข้างในด้วยความกล้าหาญ

'แมคโดนัลด์ยินดีต้อนรับค่ะ' เมื่อเห็นลูกค้าเข้ามาในร้าน พนักงานก็กล่าวต้อนรับอย่างกระตือรือร้นทันที

เย็บจี้ชีวิตสวมใส่ชุดจอมยุทธ์หญิงแบบโบราณ เรียกสายตาที่มีทั้งความประหลาดใจและเย้ยหยันของผู้คนในทันทีที่นางเดินเข้ามา

ทั้งวันนี้เย็บจี้ชีวิตคุ้นชินกับสีหน้าท่าทางแบบนี้แล้ว นางเลือกนั่งบริเวณที่ไม่มีคน กระแอมทำความสะอาดลำคอก่อนตะโกน

'เสี่ยวเออร์ เอาชาลาเปามาสองลูก แล้วก็เอานารีแดง** สองตำลึง'

ลิ้นคำกล่าว ร้านอาหารที่นับว่าค่อนข้างเจียบก็เจียบส่งตกลงอีก ทุกคนต่างจ้องเย็บจี้ชีวิตราวกับมองคนไ้

* หนึ่งเค่อ เท่ากับสิบห้านาที

** นารีแดง เป็นเหล้าขึ้นชื่อของอำเภอเซาซิง มณฑลเจ้อเจียง ประกอบด้วยहरสชาติ ได้แก่ หวาน ผาด เปรี้ยว ขม ร้อน และกลมกล่อม ในอดีตเมื่อคุณหนูสูงศักดิ์จะออกรเรือนจะมีการนำเหล้านารีแดงเตรียมไว้ให้เจ้าสาวนำติดตัวไปด้วย เป็นเหล้าเหลืองหมักจากข้าวเหนียว เหมาะกับอากาศในฤดูหนาว ผู้คนมักดื่มเหล้านี้เพื่อป้องกันความหนาวเย็น

ผ่านไปครู่หนึ่งไม่รู้ว้าใครอดกลั้นไม่ไหวหวัหวัระเสียงอื้อขึ้นมา จากนั้นก็มีเสียงลอบหวัหวัระทยอยดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง เยี้ยจื้อชิวไม่เข้าใจ ดวงตากลมโตมองไปมาอยู่หลายรอบ ในหัวเต็มไปด้วยคำถาม

คุณป้าที่กำลังทำความสะอาดเห็นเยี้ยจื้อชิวทำหน้าโง่งมจึงชี้ไปทางเคาน์เตอร์แล้วบอกว่า 'ไปสั่งอาหารตรงนั้น'

'สวัสดีค่ะ กรุณาสั่งอาหารตรงนั้นนะคะ' เนื่องจากใกล้จะห้าทุ่มแล้วในร้านจึงมีคณน้อย บริเวณที่สั่งอาหารมีพนักงานหญิงอยู่เพียงคนเดียวเวลานี้กำลังร้องทักเยี้ยจื้อชิวด้วยรอยยิ้ม

'หา? อ้อๆ' คำถามภายในใจของเยี้ยจื้อชิวไม่ได้ลดน้อยลง นางลงจากเขาตามหาศิษย์ที่มานานถึงสามปีก็ไม่เคยพบร้านอาหารใดพิถีพิถันถึงเพียงนี้มาก่อน

พอเดินมาถึงหน้าเคาน์เตอร์ เยี้ยจื้อชิวก็กล่าวคำเมื่อครู่ซ้ำอีกรอบ 'เอาชาลาเปาสองลูกแล้วก็นารีแดงสองตำลึง'

รอยยิ้มหวานบนใบหน้าพนักงานแตกสลายในทันใด สายตาดจ้องอยู่ที่เสื้อผ้าและกระเป๋ายาวบนหลังของเยี้ยจื้อชิว สุดท้ายก็จ้องดวงตาของเด็กสาว

'ขอโทษนะคะ พวกเราขายแค่พวกแฮมเบอร์เกอร์กับปิกโก' ไม่ได้ขายของที่คุณสั่งค่ะ'

'ไม่ขายงั้นหรือ' ใบหน้างดงามของเยี้ยจื้อชิวจ้องอาหารที่นางสั่งไปทั้งหมดน้อยมาก ชาลาเปาสองลูกยังไม่พอยัดใส่ท้องพันท้วยซ้ำ นารีแดงสองตำลึงนางอยากเอามาใช้ปลอบขวัญ อาหารเหล่านี้ล้วนแต่เป็นของราคาถูกลง ไม่เข้าใจเลยว่าร้านอาหารที่พิถีพิถันถึงเพียงนี้เหตุใดจึงไม่มีขาย

'ใช่ค่ะ'

'เช่นนั้นเงินสิบตำลึงซื้ออะไรก็ได้' จบคำกล่าว ท้องก็ส่งเสียงโครกๆดังลั่น เยี้ยจื้อชิวอยากหาที่มุดเข้าไปด้วยความอับอาย

'สิบตำลึง?' คราวนี้พนักงานหวัหวัระไม่ออก เธอมองเยี้ยจื้อชิวอย่าง

จริงจัง 'คุณมาที่นี่เพื่อก่อความวุ่นวายใช่ไหม!'

ฟังคำนี้จบในใจเยื่อฉิวพลันตื่นตระหนก เงยหน้าขึ้นทันใด นางกล่าวอย่างไม่เข้าใจว่า 'แม่นางกล่าวสิ่งใด ข้าเดินเข้ามาทั้งวันยังไม่ได้กินอาหาร เวลานี้ท้องหิวจนเหลือทน จนใจที่ในมือมีเพียงเงินเท่านั้นแล้ว'

เยื่อฉิวกล่าวด้วยสีหน้าเจ็บปวดพลาถวางเหรียญทองแดงสิบเหรียญ ที่กำจนอุ่นลงบนเคาน์เตอร์เบาๆ ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อาจเคลื่อนย้ายสายตาไปจากพวกมันได้ คล้ายกับว่าเหรียญทองแดงเหล่านี้เป็นกระดูกและเนื้อของนางที่กำลังจะลาจากไป

พนักงานดวงตาวาววาบ หยิบเหรียญเหรียญหนึ่งขึ้นมาดูว่าเป็นของยุคสมัยไหน วางแผนว่าหากเหรียญทองแดงมีราคา เธอก็จะนำเงินสดมาแลกเปลี่ยน

รอยยิ้มปรากฏขึ้นที่มุมปากของพนักงานเมื่อเห็นเหรียญทองแดง แต่หลังจากได้เห็นตัวอักษรบนเหรียญ ใบหน้าก็พลันดำคล้ำราวกับก้นห่ม เธอหยิบเหรียญเก่าเหรียญที่เหลือขึ้นมาดูทีละเหรียญ ทุกครั้งที่ดูเหรียญหนึ่งสีหน้าก็ดำคล้ำขึ้นหนึ่งส่วน เธอบัดเหรียญทองแดงที่น่าโมโหทั้งหมดย้อนไปตรงหน้าเยื่อฉิวอย่างโกรธเคือง จากนั้นก็เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงไม่เป็นมิตร 'เธอหมายความว่ายังไง'

เดิมทีคิดว่าสีดำนองเหรียญทองแดงจะสลักด้วยตัวหนังสือ 'เหรียญกษาปณ์คังซี*' หรือ 'เหรียญกษาปณ์เฉียนหลง**' อะไรวกวนั้น ใครจะคิดว่าเหรียญทองแดงนี้มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวอย่างยิ่ง บนเหรียญสลักตัวอักษรแววับสีตัวว่า 'กิน ต้ม เล่น สนุก***'

'โอ้หยา' เยื่อฉิวประคองเหรียญทองแดงด้วยความรักสุดหัวใจ

* เหรียญกษาปณ์คังซี คือสกุลเงินที่ใช้แลกเปลี่ยนในสมัยจักรพรรดิคังซี เป็นเหรียญลักษณะกลม มีรูสี่เหลี่ยมตรงกลาง และมีคำว่า 'เหรียญกษาปณ์คังซี' อยู่บนเหรียญ

** เหรียญกษาปณ์เฉียนหลง คือสกุลเงินที่ใช้แลกเปลี่ยนในสมัยจักรพรรดิเฉียนหลง เป็นเหรียญลักษณะกลม มีรูสี่เหลี่ยมตรงกลาง และมีคำว่า 'เหรียญกษาปณ์เฉียนหลง' อยู่บนเหรียญ

*** กิน ต้ม เล่น สนุก หมายถึงการใช้ชีวิตอย่างเพลิดเพลิน ไม่มีการผูกมัดใด

นางเหลือบมองพนักงานอย่างไม่พอใจ 'นี่เป็นถึงทรัพย์สินอย่างเดียวที่ข้ามี บัดเสียหายไปเจ้าจะชดใช้อย่างนั้นหรือ!'

'เสียหายไปจะเป็นอะไร เงินปลอมเสียหายไปฉันยังได้ทำประโยชน์ให้กับสังคม!' พนักงานร้านจะต่อล้อต่อเถียงแล้ว หันหน้าได้ก็ตะโกนเรียกเสียงสูง 'ผู้จัดการคะ ตรงนี้มีพวกต้มตุ๋นค่ะ!'

'เงินปลอมหรือ' ใบหน้าเยื่อจืดซีดเต็มไปด้วยความขุ่นเคือง นางจ้องพอลางเอ่ยถาม 'ข้าเยื่อจืดซีดไม่เคยใช้เงินปลอมมาก่อน! เจ้าว่านี่คือเงินปลอมอย่างนั้นหรือ มีหลักฐานหรือไม่ นำหลักฐานมาไม่ได้ก็เจ้าเจตนาใส่ความข้า จำต้องลากเจ้าไปพบทางการ ให้จวนว่าการตัดสินถูกผิด!'

คนที่กินอาหารในบ้านแมคโดนัลด์เหลือไม่ถึงสิบคน รวมกับพนักงานที่ทำงานอยู่ก็ไม่เกินสิบห้าคน ตรงนี้เกิดความวุ่นวายขึ้น ทุกคนต่างก็หยุดมือที่กำลังกินอาหารแล้วมองมา ทุกครั้งที่เยื่อจืดซีดกล่าวประโยคที่ 'ผิดปกติ' ออกมา ในใจของคนไม่กี่คนเหล่านี้ก็หัวเราะเยาะขึ้นคนหนึ่ง อดไม่ได้ที่จะเห็นอกเห็นใจพนักงานคนนั้น

'มาแล้ว มีเรื่องอะไร' ชายอายุประมาณสามสิบคนหนึ่งรีบเร่งเข้ามา

'ผู้จัดการดูสิ คนคนนี้นะคะ' พนักงานชี้มายังเยื่อจืดซีดเป็นการต่อว่า 'แต่งตัวแบบนี้มาสั่งซาลาเปากับนารีแดงที่นี่ ทำที่เป็นว่ามาจากยุคโบราณ! เอาเหรียญทองแดงปลอมมาซื้อของ เห็นหนูเป็นคนโง่! ข่มขู่ว่าจะลากตัวหนูไปจวนว่าการ แน่ใจหรือคะว่าตัวเองไม่ได้กำลังละเมออยู่นะ'

'ตัวเองๆๆ ตีสันทักบ้ำให้หน่อยๆ หน่อย!' เยื่อจืดซีดเองก็เดือดดาลขึ้นมาเช่นกัน นางวางเหรียญทองแดงก่อนซัฟฟางกล่าวว่า 'เหรียญทองแดงในราชวงศ์ตี* ของข้าหน้าตาเป็นเช่นนี้ เจ้ามาจากที่ใดจึงกล่าวว่าเป็นของปลอม สตรีผู้นี้รังแกข้าที่มาเยือนเป็นครั้งแรกอีกทั้งยังไร้ภูมิติชาตมิตรกระต่ายเมื่อถึงตาจนยังรู้จักกัดคน บีบคั้นให้ข้าตรงเข้ากัดเจ้า!'

จะยุแหย่ใครก็ไม่อาจยุแหย่คนหิว โดยเฉพาะกับคนที่หิวจนอยากจะ

* ตี (地) หมายถึงผืนดิน

แทบเปลือกไม้ เวลาที่ความกล้าของคนก็พุ่งสูงเป็นร้อยเป็นพันเท่า หากบอกว่าเยี้ยจื้อชิวซึ่งเพิ่งจะมาถึงเมืองนี้เป็นคนไร้ความสามารถ ขี้ขลาดราวกับหนูแล้วล่ะก็ นางในเวลานี้ก็ยังเป็นดังอันทพาลหญิงที่ฮึกเหิม

'ราชวงศ์ตั้งนั้นหรือ ฮ่าๆๆ' ผู้จัดการหัวเราะเสียงแห้ง มองดูเยี้ยจื้อชิวที่เดือดดาลอย่างหมดคำพูด 'น้องสาวผู้มาจากราชวงศ์ดี เธอมาผิดที่แล้ว พวกเราที่นี้อยู่ในราชวงศ์เทียน* ประตู่อยู่ทางนั้น ไปดีละ 'ไม่ไปส่งล่ะนะ'

น้ำเสียงเสียดสีของผู้จัดการหนักหน่วงเป็นอย่างยิ่ง ทว่าเยี้ยจื้อชิว 'ไม่มีเวลาจะใส่ใจ เพราะความใส่ใจของนางถูกดึงดูดด้วยคำสองคำไปเสียแล้ว

'ราชวงศ์เทียน?' ความเดือดดาลเต็มหัวอกพลันถูกน้ำเย็นสาตจนมอดไปกว่าก่อนหนึ่ง แววดาเข้าใจค่อยๆ ปรากฏขึ้นในดวงตา สิ่งที่ไต่ย่นเมื่อครู่ทำให้นางเข้าใจอะไรขึ้นมาแล้ว

ปัจจุบันได้หล้าแบ่งเป็นสองแคว้น...แคว้นเทียนกับแคว้นตี้ ไต่ย่นมานานแล้วว่าแคว้นเทียนเจริญรุ่งเรืองกว่าแคว้นตี้มากนัก วันนี้ได้มาเห็นก็สมคำเล่าลือจริงเสียด้วย ที่นี้เจริญรุ่งเรืองจนกระทั่งปีศาจขนสีต่างๆ ที่พันคว้นสีขาออกจากปากยังเยอะเสียยิ่งกว่ากระต่าย

เยี้ยจื้อชิวกะพริบตา เอ่ยถามอย่างไม่แน่ใจ 'ที่นี่คือราชวงศ์เทียนจริงหรือ เจ้าไม่ได้ไปปดข้านะ'

'เธอเห็นทุกคนเป็นเหมือนกับเธอไปหมดหรือไง เอาเหรียญทองแดงปลอมมาหลอกกินหลอกดื่ม บนเหรียญทองแดงยังสลักว่า 'กิน ดื่ม เล่น สนุก' อย่างนั้นสมอง 'ฮ้องเต้' ของเธอเลอะเลือนแล้วล่ะ!' พนักงานกลอกตาใส่เยี้ยจื้อชิวอยู่หลายหน

'สมองเลอะเลือน' ไต่ย่นเข้าก็โยงไปถึงความหมายที่ว่าสมองพิการสิ่งนี้นางเข้าใจ!

เมื่อโอรสสวรรค์ถูกดูแคลน เยี้ยจื้อชิวก็บันดาลโทสะ ชักกระบี่ยาว

* เทียน (天) หมายถึงท้องฟ้า

ออกมาพร้อมवाद 'บึงอาจ! ดูแคลนบรรพบุรุษราชวงศ์ดี ข้าจะตัดลิ้นเจ้าไปให้สุนัขกิน!'

'แม่เจ้า!' พนักงานหวัดร้องเสียงหลงพลางทรุดนั่งลงกับพื้น มือทั้งสองข้างกุมศีรษะเอาไว้ ใบหน้าซีดขาวราวกับกระดาษ

ผู้คนที่อยู่ในเหตุการณ์ทั้งหมดตื่นตกใจ ต่างวิ่งหนีกันราวกับผีผยองกลัว ภายในร้านเหลือเพียงพนักงานปฏิบัติงานที่อยากจะหนีก็หนีไปไม่ได้

'อย่าคิดว่าเจ้าเป็นสตรีแล้วจะไม่กล้าทำอะไรเจ้านะ! เหยียญทองแดงนี้ที่ราชวงศ์ดีของข้ามิใช่มานานับหลายร้อยปี ไม่เคยมีปัญหามาก่อน คนหาเงินเพื่อเป้าหมายใด หากมิใช่เพื่อกิน ต้ม เล่น สนุก สี่คำนี้! อักษรทั้งสี่นี้ถูกกำหนดให้เป็นบรรพบุรุษแห่งการรู้แจ้ง! ราชวงศ์เทียบกับราชวงศ์ดีเดิมก็มีการค้าขายไปมาหาสู่กัน คนของราชวงศ์เทียบที่เคยเห็นเหยียญทองแดงของราชวงศ์ดีมีไม่น้อย ที่ไม่เคยเห็นนั่นเป็นเพราะเจ้ามีความรู้เท่าทางอ้อม! อีกทีก็ครึกโครมถึงเพียงนี้เผยให้เห็นถึงความไม่รู้ของเจ้า ไม่อับอายหรืออย่างไร!' ปลายกระบี่ของเยี่ยจื่อชิวชี้ไปทางพนักงานที่นั่งไม่กล้าปริปากอยู่กับพื้น

'ผมขอโทษท่านจอมยุทธ์หญิงแทนเธอด้วย' ความกล้าหาญของผู้จัดการเทียบกับคนอื่นแล้วสูงกว่าสักหน่อย หลังจากตกอกตกใจไม่นานก็ได้สติคืนมา 'ไม่ยากคิดเล็กคิดน้อยกับเรื่องเหยียญทองแดงอีก เพียงอยากอัญเชิญพระใหญ่องค์นี้ไปให้ไวที่สุด เขาแสดงท่าที่เป็นมิตรเป็นอย่างมาก 'จอมยุทธ์หญิงบอกว่าเหยียญทองแดงเป็นของจริง เช่นนั้นย่อมไม่ใช่ของปลอม เพียงแต่ว่าร้านเราไม่รับเงินประเภทนี้ ขอภัยด้วย ได้โปรดเห็นแก่ที่ดึกดื่นขนาดนี้พวกเรายังคงทำงานอย่างเหน็ดเหนื่อย ขอความเมตตาท่านปล่อยพวกเราไปเถอะ ผมจะให้เธอกล่าวขอโทษท่าน'

ได้รับสายตาที่ผู้จัดการส่งให้ พนักงานก็อดกลั้นความโกรธเคืองกล่าวขอโทษ 'ขอโทษค่ะ ฉันประสบการณ์ยังน้อย จอมยุทธ์หญิงได้โปรดคลายความโกรธด้วย'

เยี่ยจื่อชิวเป็นคนชอบไม่อ่อนไม่ชอบไม่แข็ง เห็นว่าอีกฝ่ายยอมแพ้

ให้ก่อนเธอก็เก็บกระบี่ ฮีตฮัดเสียงหนึ่งแล้วกล่าวตักเตือน

'ครั้งเดียวเท่านั้น อย่าให้มีคราวหน้าอีก!'

ไม่ได้กินอะไรซ้ำยังก่อความวุ่นวายเสียยกใหญ่ เย่จื่อชิวสาวเท้าเร็วจากไปด้วยสีหน้าบูดบึ้ง เพิ่งจะออกจากประตูก็เผชิญหน้ากับสาวสวยผมสีทองตาสีฟ้าสูงเพรียวสองคนที่เดินเข้ามา ทั้งสองคนกำลังพูดคุยกกันอย่างคึกคัก เพราะว่าเย่จื่อชิวฟังคำพูดของคนทั้งสองไม่รู้เรื่องสักประโยคจึงเผลอมองไปอีกหลายครั้งโดยไม่รู้ตัว

คงเป็นเพราะสายตาพิจารณาของเย่จื่อชิว 'ร้อนแรง' เกินไปสาวผมทองหนึ่งในสองคนนั้นจึงยื่นตัวได้รูปสวย ชำเลืองมองเย่จื่อชิวแวบหนึ่ง เอ่ยปากก็เป็นภาษาปักกิ่งมาตรฐาน

'มองอะไรนะ ไม่เคยเห็นคนต่างชาติหรือไง!'

เย่จื่อชิวได้ฟังก็ตกตะลึง ไม่ได้กล่าวคำพูดใด เพียงเดินมุ่งตรงไปข้างหน้าพลางพูดเพิ่มพ้ำ 'คนคอเปี้ยว*...คนแค้วนเหียนความคิดอ่านแปลกประหลาดเสียจริง คนคอเปี้ยวเหตุใดจึงดูเหมือนคนปกติถึงเพียงนี้ ไม่อาจเข้าใจได้...ไม่อาจเข้าใจได้'

พอไม่ได้กินข้าว ท้องของเย่จื่อชิวก็คล้ายว่าจะมีอาการหิวเกินขนาด นางไม่ได้ทุกข์ทรมานเท่ากับก่อนหน้านี้แล้ว ทว่าสภาพร่างกายได้รับผลกระทบอยู่บ้างจึงไม่สะดวกที่จะต่อสู้ เเคราะห์ดีที่เมื่อครู่อีกฝ่ายก้มศีรษะลงก่อน ไม่อย่างนั้นเกิดต่อสู้กันขึ้นมา หนึ่งคนต้านทานคนหมู่มาก...แต่คิดก็รู้สึกกลัวแล้ว

เย่จื่อชิวเดินตรงไปข้างหน้าอย่างไร้จุดหมายมาตลอดทาง มองดูสีของท้องฟ้า เวลานี้คิดว่าน่าจะยามจื่อสามเค่อ** โดยประมาณ ระหว่างทางบางครั้งก็มี 'กล่อ่งเหล็ก' แล่นผ่านไปมา แทบจะไม่พบผู้คน เปลือกตาของนางหนักอึ้งแทบลืมไม่ขึ้น อยากจะนอนหลับเกิน ทว่าสถานที่พักผ่อน

* คนคอเปี้ยว (歪脖子) ในภาษาจีนกลางออกเสียงคล้ายกับคำว่าคนต่างชาติ (外国人)

** ยามจื่อสามเค่อ หมายถึงเวลา 23.45 น.

อย่างโรงเตี๊ยมที่เห็นได้ทุกหนแห่งในราชวงศ์ดี เมื่อมาถึงราชวงศ์เทียน กลับกลายเป็นสิ่งหายาก ไม่น่าจะกระทั่งไม่อาจเรียกขานว่าหายากได้ นางสงสัยว่าจะไม่มีเสียด้วยซ้ำ...

เดินที่มที่ออกมาถึงถนนกว้างขวางสายหนึ่ง ด้านหนึ่งของถนนมีรั้วสูงเท่าครึ่งคน ด้านล่างเป็นแม่น้ำสายหนึ่ง

เยี่ยจื่อชิวมือกุมราวจับหยุดพัก พอเห็นแม่น้ำดวงตาก็มลันสว่างขึ้น มีแม่น้ำหมายควมว่าอย่างไร ก็หมายความว่าในนั้นมีปลานะสิ!

ครั้นคิดถึงรสชาติของปลาอย่าง น้ำลายก็พลันเอ่อล้น เยี่ยจื่อชิวจิตใจหวั่นไหวลงมือทำในทันใด ผูกห่อผ้าที่ใส่เสื้อผ้ามามากี่ชุดไว้กับตัวอย่างแน่นหนา สายตาจ้องไปที่ยังผิวแม่น้ำซึ่งอยู่ห่างจากถนนหนึ่งจั้งห้าฉือ* เงาคลื่นซัดสาด ความว่องวุ่นถูกความดีใจพัดพาจนหายวับไปทันใด

เยี่ยจื่อชิวเท้าเอวหงหันหน้าหัวเราะกับท้องฟ้า ขอบคุนสวรรค์ที่รักและเมตตานาง จากนั้นก็กระโดดขึ้นไปบนราวจับอย่างสบายๆ กางแขนทั้งสองข้างหลับตาลง ส่งเสียงร้องเพลงเอนตัวไปด้านหน้า

เยี่ยจื่อชิวซึ่งเข้ามายังโลกที่ไม่คุ้นเคยอย่างที่ไม่อาจเข้าใจได้กระโดดลงสู่แม่น้ำจับปลาเพียงเพื่อให้อิ่มท้อง ทว่าไม่เหยาซึ่งขับรถผ่านไปแล้วมองเห็นภาพเหตุการณ์นี้ผ่านกระจกมองหลังด้วยสายตาที่สื่อความหมายแตกต่างกันออกไป

หลังจากเสียงเบรกรถดังเสียดหู ไม่เหยาก็ปลดเข็มขัดนิรภัยลงจากรถไปช่วยคน

เยี่ยจื่อชิวหาอยู่ในน้ำลึกพักหนึ่ง พบว่าแม่น้ำลึกเท่ากับนางต่อตัวกันสามคนแต่ไม่เห็นปลาสักตัว นางสงสัยว่ามีคนกระโดดลงน้ำกลางดึกเหมือนอย่างนางเพื่อขโมยปลาไปกินทั้งหมดแล้ว ไม่อย่างนั้นในแม่น้ำที่กว้างและลึกถึงเพียงนี้จะไม่มีปลาสักตัวได้อย่างไร

* หนึ่งจั้งห้าฉือ คือระยะประมาณห้าเมตร

เยื่อชีววัยน้ำแกว่ วรยุทธก็ลั่นลมหายใจถี่มากเช่นกัน ไม่จำเป็นต้องโผล่พ้นผิวน้ำขึ้นมาสูดอากาศบ่อยๆ ในที่สุดนางก็จ้องมองปลาตัวใหญ่ที่สุดในงานปลาไม่มากนัก ไล่ตามหลังประชิดมัน จะจับได้หลายหน แต่ก็กลับทำให้มันหนีไปได้ เยื่อชีววัยล้มยิ่งกล้า นางยังคงตามจับปลาตัวนี้ ต่อให้ต้องไล่จับอยู่นานก็ต้องคว้ามานำใส่ท้องให้ได้

ตูม! เสียงของหนักหล่นลงในน้ำทำให้ปลาตื่นตระหนก สะบัดหางรุนแรงไม่กี่ทีก็หนีไปจากการลอบทำร้ายที่ตามประชิดหลังมา เยื่อชีววัยไม่ท้อใจสักนิด ลอยตัวขึ้นสู่ผิวน้ำอย่างรวดเร็วเพื่อสูดอากาศ จากนั้นก็ดำดิ่งลงไปใต้น้ำตามปลาไป เวลานี้ในสายตางานมีเพียง 'อาหารรสเลิศ' ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ไม่หยุดหย่อน กระทั่งมีคณววัยน้ำเข้ามาหาด้วยความเร็วก็ไม่สังเกตเห็น เมื่อนางวัยน้ำไปอย่างสุดแรงและกำลังจับหางปลาเอาไว้แน่นจู่ๆ ก็รู้สึกเจ็บแปลบที่หลังศีรษะ มีคนใช้แรงดึงผมนางเอาไว้!

การเหนี่ยวรั้งนี้ทำให้ปลาวัยหนีไปไกลอีกแล้ว ไม่ต้องกล่าวถึงว่าเยื่อชีววัยเดือดดาลสักเพียงใด นางหันกลับไปอยากด่าทอแต่ลืมไปว่าตนเองอยู่ใต้น้ำ เพียงเปิดปากน้ำในแม่น้ำก็กรอกเข้าไปปากฉับพลัน สำลึจนกระทั่งเรี่ยวแรงจะสลัดให้หลุดก็ยังไม่

หากอ้างอิงถึงแต่ก่อน เยื่อชีววัยไม่มีทางที่จะถูกคนดึงให้วัยขึ้นมาได้อย่างง่ายดายเป็นอันขาด แต่เวลานี้นางทั้งหิวและเหนื่อยล้า เมื่อครู่ก็เพิ่งจะล้าลึน้ำไปหลายอีก เรี่ยวแรงซึ่งปกติมีสิบส่วนเวลานี้กระทั้งครึ่งหนึ่งก็ใช้ไม่ได้

เมื่อเป็นอย่างนี้เยื่อชีววัยจึงไม่อาจสลัดให้หลุดจากชายที่คว้ามนางเอาไว้ ไม่นานก็ถูกฉุดลากขึ้นมามบนฝั่ง

"แค่ๆ" เยื่อชีววัยพบบ่อยข้างแม่น้ำกระแสมกระโอย่างที่แทบจะพ้นน้ำต้อออกมา นึกถึง 'เสบียงอาหาร' ที่หนีไปแล้วก็เสียใจจนนวดคลึงหลังศีรษะที่ถูกคว้ามฉับพลันร้องไห้สะอึกสะอื้น

"อายุแค่นี้มีอะไรให้คิดไม่ตกกัน ก่อนฆ่าตัวตายได้คิดถึงครอบครัวเธอ บ้างรีเปล่า!" เสียงต่อว่าของชายหนุ่มดังขึ้นที่ข้างหู

"ปลา..." เพราะว่าคนผู้นี้ทำเรื่องจนปลาในมือหนีหายไป เย่จื่อชิว รู้สึกฉุนเฉียว นางปาดน้ำตา จ้องมองด้วยดวงตาแดงก่ำ กระโดดขึ้น โผล่เข้าหาชายหนุ่มที่กำลังมองนางอย่างไม่สบอารมณ์

สำหรับชาวบ้านธรรมดาเรื่องกินใหญ่เท่าฟ้า 'ฟ้า' ของนางได้ตกใจหนีไป เพราะคนตรงหน้านั้น นางไม่ยอมอยู่ร่วมใต้ฟ้าเดียวกันกับศัตรู เย่จื่อชิว อดไม่ได้ที่จะระบายความแค้น พอกระโจนเข้าใส่ก็ใช้เรียวยาวแรงทั้งหมดที่มี

ชายหนุ่มที่ไม่ทันได้ระวังตัวก็ถูกกระโจนใส่ล้มลงกับพื้น คิดไม่ถึงว่า หลังการช่วยเหลือคนจะได้รับการตอบกลับที่รุนแรงถึงเพียงนี้ คิ้วสวยยับย่นด้วยความรวดเร็ว ตวาดใส่เด็กสาวที่ก่อกวนของเขอย่างแน่นหนา

"เป็นบ้าอะไร ออกไป!"

"เจ้าทำให้ปลาของข้าหนีไป คืนปลามาให้ข้า! เอ๊ะ เจ้า...เจ้าคือ..." เย่จื่อชิวมือหนึ่งคว้าปากเสื้อของชายหนุ่มเอาไว้ อีกมือหนึ่งกำหมัดเตรียมจะชกให้เจ็บปวดสักระยะ ทว่าหลังจากเห็นใบหน้าของชายหนุ่มก็พลันใจลอยราวกับถูกสายฟ้าฟาดก็ไม่ปาน

ข้างทางมีไฟถนน มีเพียงแสงอ่อนรำไรส่องมายังริมแม่น้ำ ทว่า เย่จื่อชิวที่มองเห็นในความมืดสามารถเห็นใบหน้าหล่อเหลาที่ห่างออกไปเพียงหนึ่งกำหมัดได้อย่างชัดเจน นางยิ่งมองก็ยิ่งตื่นเต้น ชายหนุ่มชั่วร้ายในสายตาของนางเมื่อครู่ เวลานี้ได้เปลี่ยนแปลงไปในทันทีราวกับว่าร่างกายชุบด้วยแสงทองชั้นหนึ่ง

เย่จื่อชิวคลายปากเสื้อของอีกฝ่าย มือทั้งสองสั่นเทาเนื่องจากความตื่นเต้น สิ่งใดเรียกว่า 'อย่าจนรองเท้าเหล็กไม่พบพาน ยามได้มากกลับไม่เสียเวลาเลย'* สิ่งใดเรียกว่า 'ภูเขาหนาแน่นสายน้ำออกย้อนดั่งไร้หนทาง

* 'อย่าจนรองเท้าเหล็กไม่พบพาน ยามได้มากกลับไม่เสียเวลาเลย' หมายถึงพยายามหาหนทางกลับไม่เจอ พอเลิกหาเลิกสนใจกลับได้มาง่าย ๆ แบบคาดไม่ถึง

ผ่านพ้นต้นหลิวพุ่มไม้ดอกกลับพบหมู่บ้าน* นางคิดว่าในเวลานี้ตนเองสามารถเข้าใจได้ดีเป็นที่สุด!

มือที่สั่นเทาด้วยความตื่นเต้นกำลังจะสัมผัสใบหน้าของอีกฝ่าย ทว่าจู่ๆ ก็ถูกบัต้ออกอย่างไร้เยื่อใย ทันใดนั้นรอยประทับสีแดงก็ปรากฏขึ้นในฉับพลันบนหลังมือขาวนวลของนาง

"ออกไป!" สายตาของชายหนุ่มฉวยแวววับเพียงเสี้ยวเดียวแล้วออกแรงผลักคนที่ทาบร่างเขาออกไป ก่อนจะลุกขึ้นยืนมัดเสื้อผ้าวางแรงคล้ายกับว่าบนตัวแปดเปื้อนด้วยพิษร้ายถึงแก่ชีวิตก็ไม่ปาน เขารู้สึกเสียใจในภายหลังที่ช่วยเหลือคนผู้หนึ่งที่เห็นหน้าเขาก็เปลี่ยนไปเป็นคน 'บ้าผู้ชาย'!

เยี้ยวจิวซึ่งถูกผลักออกไปอีกฝั่งหนึ่งราวกับเป็นขยะไม่ได้โกรธเคืองเลยสักนิด หัวเราะเหะๆ พลังนวดท่ายทอยที่เจ็บจากการถูกผลักจนล้มจากนั้นก็กระโดดลุกขึ้นโผล่เข้าหาชายหนุ่มที่กำลังจากไปอย่างรวดเร็ว คราวนี้นางสำรวจมเร็วแรงไม่ได้ถลากล้าเข้าไปเล่นคนล้มลงกับพื้น ทว่าทั้งตัวคนคล้ายกับเนื้อหมูชิ้นหนึ่งที่แขวนอยู่บนแขนของเขา หัวเราะคล้ายกับคนโง่เง่าเต๋าดุ่น

"ศิษย์พี่! ในที่สุดข้าก็หาท่านพบแล้ว!"

เยี้ยวจิวกับ 'ศิษย์พี่' ที่นางตามหาด้วยความลำบากยากเข็ญ จดกระซวกกันไปตลอดทาง เธอผลักฉันทันไปตามถนนบนฝั่งที่เป็นเนินลาด พวกเขาสองคนร่างกายเปียกโชก มีหน้าซำด้วยเพราะเคย 'กลิ้ง' อยู่ริมฝั่ง เสื้อผ้าจึงทั้งยับและสกปรก สภาพจนตรอกมากที่สุด

คนที่ขับรถผ่านเห็นว่ามีคนกระโดดลงแม่น้ำก็ตื่นตกใจจนจะโทรแจ้งตำรวจในทันที ทว่าเนื่องจากมือถือเบตย หมัดในเวลาสำคัญจึงแจ้งไม่สำเร็จ ขณะที่ร้อนใจอยู่นั้นก็เห็นชายหนึ่งหญิงหนึ่งขึ้นฝั่งมาอย่างปลอดภัย ถึงได้

* 'ภูเขาหนาแน่นสายน้ำออกย้อนตั้งไร้หนทาง ผ่านพ้นต้นหลิวพุ่มไม้ดอกกลับพบหมู่บ้าน' มาจากบทกลอนจีนของ ลู่ไห่ยว กวีชาวจีนเมื่อแปดร้อยกว่าปีก่อน หมายถึงหนทางเบื้องหน้าอยู่ที่ใต้เท้าของเรา อนาคตที่สดใสอยู่ข้างหน้า

วางใจแล้วจากไป

โม้เหยาถูกเหนียวรังจมนำคาญ เขากล่าวอย่างอารมณ์เสีย "ตุลครทะเลมิติไร้ประโยชน์ให้มันน้อยๆ หน่อย เธอแต่งเนื้อแต่งตัวอย่างนี้ชี้ให้รู้จะแย่!"

ทุกคนในดวงใจเหมินเฉย เยี้ยจื้อชิวเหมือนถูกโจมตีอย่างหนัก ก้มหน้ามองดูเสื้อผ้าของตนเองอย่างน้อยเนื้อตัวใจพลางกล่าว

"ก็เสื้อผ้าเปียกแล้วนะสิ"

"ฉันไม่สน" โม้เหยาไม่ยากพัวพันกับเด็กสาวอีก เดินปรีไปยังรถคันโปรดด้วยความรวดเร็ว

ใกล้จะตีหนึ่งแล้ว บนถนนก็ยิ่งเงียบสงัด ถนนอันกว้างใหญ่หลงเหลือเพียงพวกเขาสองคน

โม้เหยารู้สึกว่าตนเองเป็นบ้าแล้วถึงได้เสี่ยงเป็นหวัดกระโดดลงแม่น้ำไปช่วยคนกลางดึก ผลลัพธ์กลับช่วยเหลือคนที่ยุ่งยากขึ้นมาเสียได้! เขาหวดหว่างคิ้วที่ค่อยเด่นตุงๆ อยู่ตลอดเวลา สุดลมหายใจอยู่หลายเอือก สงบความเดือดดาลที่ฟุ้งทะยาน ใช้น้ำเสียงของพี่ชายข้างบ้านที่แสนดีกล่าวกับอีกฝ่าย

"สาวน้อย ฟ้ามืดมากแล้วกลับบ้านเถอะ เต๋ยวพ่อแม่จะเป็นห่วง อีกอย่างฉันเชื่อโม้เหยา ไม่ได้ชื่อ 'ศิษย์พี่' อย่าได้ตามฉันมาอีกเลยนะ" กล่าวจบก็ยึดตัวหีบกระเป๋าสตางค์เงินมาจากบนเบาะคนขับ หีบแบงก์สีแดงสามใบออกมาแล้วยื่นให้พลางกล่าว "เงินพวกนี้เธอรับเอาไว้ รีบกลับไปซะเถอะ"

เยี้ยจื้อชิวได้ฟังก็ร้องไห้ในทันที เธอไม่ได้รับสิ่งที่เรียกว่าเงินจากโม้เหยา แต่กลับร้องไห้พร้อมทั้งกล่าวว่า "เยี้ยจื้อเดินทางไกลนับพันหลี่* เพื่อตามหาศิษย์พี่มาสามปี ไร้คุณงามความดีที่ยังยากลำบาก เยี้ยจื้อไร้ความรู้สึกไม่คุ้นเคยกับที่แห่งนี้ มีศิษย์พี่เป็นญาติมิตรเพียงคนเดียว เยี้ยจื้อ

* หลี่ (ลิ) หมายถึงหน่วยมาตราวัดของจีน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

ทำได้เพียงติดตามศิษย์พี่ไป ไม่ห่างไกลไม่ทอดทิ้ง ข้าเกิดมาเป็นคนของศิษย์พี่ ตาย...ตายก็เป็นผีของศิษย์พี่ อือๆ..."

"พูดอีกครั้งนะ ฉันชื่อโม่เหยา ไม่ได้ชื่อ 'ศิษย์พี่!' " โม่เหยารู้สึกคันยุบยิบที่หมัด อยากจะต่อยคนเสียเหลือเกิน

"ชื่อของศิษย์พี่ก็คือโม่เหยา เย่จื่อชิวน้องของท่านก็เป็นคู่หมั้นของท่านด้วย เมื่อสิบแปดปีก่อนบิดามารดาของพวกเราหมั้นพวกเราไว้ตั้งแต่ยังเล็ก!" สีหน้าของเย่จื่อชิวราวกับเป็นแม่บ้านแม่เรือนที่ถูกหนุ่มเจ้าสำราญทอดทิ้ง

โม่เหยาสีหน้าคร่ำคร่ง ยัดเงินใส่ในมือของเด็กสาวลวกๆ พลังเม้มริมฝีปากเข้าไปนั่งในตัวรถ ปิดประตูรถเสียงดังปัง เย่จื่อชิวยังไม่ทันได้โต้ตอบเขาก็ขับรถออกไปแล้ว

"ศิษย์พี่!" เย่จื่อชิวเห็นอย่างนั้นก็ตื่นตระหนก ไม่มีเวลาให้คิดมาก ใช้วิชาตัวเบาพุ่งไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

แม้ว่าการหิวมาทั้งวันจะส่งผลกระทบต่อเร็วแรงเป็นอย่างมาก ความเร็วไม่เท่าแต่ก่อน แต่พอรถวิ่งขึ้นมาก็ต้องมีขั้นตอนในการเพิ่มความเร็ว เขาจึงเสียเวลาไปเล็กน้อย และช่วงเวลานี้เองที่มอบโอกาสให้กับเย่จื่อชิว เวลานี้นางเห็นโม่เหยาเป็นผู้ช่วยชีวิต ยากเย็นกว่าจะได้พบเจอ มีหรือจะปล่อยให้เขาจากไป!

เย่จื่อชิวก้าวเท้าราวกับเหาะเหิน เป็นดั่งลูกธนูบินทะลุเข้าหารถของโม่เหยา หากมีคนเห็นภาพเหตุการณ์นี้จะต้องคิดว่าตนเองยังหลับไม่ตื่น วิชาตัวเบาแบบนี้ถึงอย่างไรก็ปรากฏอยู่แค่ในละครหรือนิยายเท่านั้น

ขณะที่รถเพิ่งจะเข้าโค้ง เย่จื่อชิวก็ตามมาทัน มือทั้งสองคว้าหลังคา รถไว้อย่างรวดเร็ว เพียงเท่าเหยียบพื้น ทั้งตัวคนก็มุดเข้าไปในตัวรถอย่างฉับไวทางกระจกที่เปิดกว้างอยู่ ก่อนจะนั่งลงบนเบาะข้างคนขับ

เสียงรถเบรกบาดหูดังขึ้นด้วยความรวดเร็ว ทั้งรอยเบรกยาวเหยียดไว้

บนถนน

ตึง! เยี้ยวชีวิที่ไม่ทันได้นั่งให้มันคงศีระะก็กระแทกกับกระจกหน้ารถอย่างรุนแรง

"โอ๊ย!" นางยกมือกดหน้าผากตรงที่รู้สึกเจ็บ กล่าวต่อว่าออกมาจากใจ "เจ้ากล่องเหล็กนี้ช่างยอดเยี่ยมนัก ทำร้ายคนได้โดยไม่ทันตั้งตัว ยากที่จะป้องกันตัวได้จริงๆ จริงสิศิษย์พี่ ขอคำชี้แนะสักหน่อย ในเมื่อไม่มีมาลาก และไม่มีคนผลัก เหตุใดเจ้าสิ่งนี้จึงเล่นได้เล่า" เยี้ยวชีวิถามคำถามที่รู้สึกข้องใจมาตลอดทั้งวัน

ไม่เหยาคล้ายกับไม่ได้ยิน เพียงมองหญิงสาวที่จู่ๆ ก็ปรากฏตัวขึ้นด้วยความตื่นตระหนก

ใบหน้าหล่อเหลาครู่เดียวก็ซีดขาว ดวงตาดำสนิทฉายแววไม่อยากจะเชื่อ ใบหน้าที่มักจะทำให้ผู้หญิงเคลิบเคลิ้มหลงใหลตอนนี้ดูเศร้าไปเลย

ระหว่างความเงียบงัน หยาดเหงื่อเย็นก็ค่อยๆ ไหลรินจากจอมผม ไม่เหยารู้สึกว่าหัวใจเต้นตึกตักไม่หยุด สายตาที่มองเยี้ยวชีวิคล้ายกับว่าเป็นผีสาวที่ปีนออกมาจากบ่อน้ำอย่างไรรายางั้น

หน้าผากเกลี้ยงกลางของเยี้ยวชีวิถูกกระแทกจนनुनุดแตงมีขนาดเท่ากำปั้น อย่างกับแมลงวันที่เกาะบนแป้งสีขาว ดูน่าขบขันเป็นพิเศษ

"อย่างไรไรฤทธิ์ของศิษย์พี่ก็แข็งแกร่งกว่า เยี้ยวชีวินับถือ นับถือ"

เยี้ยวชีวลืมเรื่องที่ 'ถูกทอดทิ้ง' ก่อนหน้านั้นไปนานแล้ว นางยกมือประสานการะให้ไม่เหยาที่ไม่เขยิบเขยื้อน แวตตาเปี่ยมไปด้วยความชื่นชม เพราะในตอนนี้นางพุ่งไปข้างหน้านั้น ร่างกายของศิษย์พี่เขยิบเขยื้อนเพียงเล็กน้อยเท่านั้น นี่แหละคือความแข็งแกร่ง!

ไม่เหยาค่อยๆ ได้สติกลับมาบ้างแล้วหลังจากเจอเหตุการณ์ที่น่าตกใจ เขารับร้อนคว้าน้ำแร่ไปดื่มครึ่งขวด หลังจากดื่มน้ำไปแล้วเขาก็ไม่รู้สึกรู้ว่าคอแห้งอีก สติก็ผ่อนคลายลง

"เธอมาจากไหนกันแน่นะ ศิษย์หลวงจีนวัดเส้าหลิน? แม่ชีกวาด

สำนักชี?" โมเหยาพิจารณาเด็กสาวด้วยความสงสัย นึกถึงการกระทำ น่าหวาดเสียวที่เธอเพิ่งจะ 'เหาะเหิน' ด้วยความเร็วมุดเข้ามาในรถ จิตใจ ก็สั่นไหวขึ้นมาอีก

ตอนที่กระโดดแม่น้ำลงไปช่วยเหลือคน เขาคิดว่าเธอเป็นคนเห็นแก่ตัว ดูแคลนชีวิต ไม่สนใจความรู้สึกของคนในครอบครัว ทว่าหลังจากช่วยเหลือ แล้วทำทาง 'กระตือรือร้นอย่างแรงกล้า' อีกทั้งท่วงทีแบบนั้นก็ทำให้เขาคิดว่าเธอเป็นผู้หญิงเสียสดีใการศึกษ ตอนที่เธอเกาะเกาะเขาไม่ยอมปล่อย เขาคิดเอาว่าตัวเองเจอกับพวกหลอกเอาเงิน คิดเพียงว่าจะใช้เงินไล่เธอไป แต่ในเวลานี้เขารู้สึกว่าที่คาดเดาไปก่อนหน้านี้ล้วนผิดไปหมด เธอมาจาก ดาวเสาร์แน่! คนบนโลกจะเพี้ยนขนาดนี้ได้อย่างไร

"ศิษย์พี่ ท่านจะลืมนชาติกำเนิดไม่ได้! พวกเราล้วนเป็นคนราชวงศ์ตัอย่าได้บอกเยื่อจื่อว่าท่านมาราชวงศ์เทียนไม่กี่ปีก็หลงลืมว่าผู้ใดเป็นบรรพบุรุษของตนเองไปแล้ว!" เวลานี้เยื่อจื่อชีวใช้ดวงตาดอกท้อจ้องเขาอย่างไร้การคุกคาม ล้วนแต่เป็นการอดอ้อนกับคนรัก

"ฉันไม่รู้ว่าคุณพูดอะไรอยู่ ยิ่งพูดก็ยิ่งเลอะเทอะ" โมเหยาไม่อยากพูดอีกแล้ว เขากล่าวคำพูดที่คืนนี้ไม่รู้ว่าคุณพูดซ้ำไปก็รอบแล้วอีกหนหนึ่ง "พูดเป็นครั้งสุดท้ายนะ ฉันไม่ใช่ศิษย์พี่ของเธอ! ขอละ อย่าได้เกาะเกาะฉันอีก มาจากที่ไหนก็กลับไปทีนั้นเถอะนะ"

เยื่อจื่อชีวตาแดงก่ำ เบ้าปากไม่ได้กล่าวอะไร นางเกาะห่อผ้าที่ผูกอยู่กับตัวออกแล้วหยิบสิ่งของที่ใช้ถุงพลาสติกสีดำห่อเอาไว้้อออกมา

นางเปิดถุงพลาสติกด้วยความระมัดระวังแล้วนำภาพวาดออกมา ก่อนจะกล่าวเสียงค่อยว่า "ที่กันน้ำนี้เป็นของสำคัญที่ข้าจ่ายไปยี่สิบตำลึงเพื่อซื้อมาเชียวนะ มีมันก็ไม่ต้องกลัวน้ำแล้ว ภาพวาดของศิษย์พี่ข้าน่าติดตัวไว้ตลอดเวลา บางครั้งบางครั้งก็เอาออกมาดูบ้าง ใบหน้าของศิษย์พี่ประทับอยู่ในหัวของข้าเป็นเวลานานแล้ว กลายเป็นถ้ำถ่านข้าก็จำได้"

รูปภาพนั้นวาดด้วยฟู่กัน ไม่ได้ลงสี คนในภาพวาดเป็นชายหนุ่ม

หล่อเหลาในชุดคลุมยาวมือถือพัด แลดูอายุยี่สิบกว่าปี แยมยิ้มอย่างสุภาพ
เรียบร้อยสง่างาม หน้าตาหล่อเหลาเป็นที่สุด

รูปภาพนี้ฝีมือวาดดียิ่งนัก ท่าทางของคนในภาพคล้ายกับของจริงมาก
เพียงมองดูก็รู้ว่าเป็นผลงานของผู้ฝีมือที่มีชื่อเสียง

ไม่เหยามองดูรูปภาพก็ยิ่งอึ้ง ผู้ชายในรูปหน้าตาเหมือนกับเขาไม่มี
ผิดเพี้ยน เพียงแต่แต่งเนื้อแต่งตัวแตกต่างจากเขาโดยสิ้นเชิง

"ท่านดูสิ แม้ว่าเยื่อจะไม่เคยพบตัวจริงของศิษย์พี่มาก่อน แต่
ด้วยภาพวาดนี้เยื่อจะจำคนผิดได้หรือ ดูสิ อาจารย์ตั้งใจเขียนชื่อรวมถึง
ดวงแปดอักษร* ลงไปด้วย" เยื่อชี้นำไปยังตัวอักษรสีดำสองบรรทัดที่
มุมล่างของรูปภาพพลาถมองไม่เหยาด้วยความอึ้งเอมใจ สีหน้าไม่ยินยอม
ให้แก้ตัว

ไม่เหยาหัวเราะเยาะ "อาศัยรูปภาพอย่างเดียวก็ยืนยันว่าฉันเป็นศิษย์พี่
ของเธอนั้นหรือ เป็นคู่หมั้น? เหลวไหลแท้ๆ! ลูกไม้ตกผู้ชายรวยตกยุค
ไปนานแล้ว น้องสาวพักชะเถอะนะ"

"ผู้ชายรวยคืออะไรข้าไม่สนใจหรอก ข้าตกแต่ปลา...แล้วก็ตกท่าน!"
เยื่อชี้นำเห็นว่าปฏายอย่างไรไม่เหยากก็ไม่ยอมรับตัวตนของเขา นาง
เก็บรูปภาพเอาไว้ในถุงพลาสติกแล้วปิดอย่างดีด้วยความโกรธเคือง ก่อนจะ
ดึงเชือกสีแดงออกจากคอ ชี้นำไปยังสิ่งที่แขวนอยู่บนเชือกสีแดงพลาถกล่าว
อย่างไม่พอใจ "นี่เป็นหลักฐานยืนยันที่ท่านทิ้งเอาไว้ในปีนั้น เดิมที่กำหนดว่า
รอให้ข้าเข้าพิธีปักปันแล้วพวกเราให้หัวฟาดดินแต่งงานกัน ผลลัพธ์คือข้า
ตามหาท่านนานสามปี พบเจอกับความยากลำบากบ่อยครั้งจนได้พบท่านแล้ว
แต่ท่านกลับทรยศแล้งน้ำใจไม่ยอมรับ! ท่านบอกมาว่าท่านรังเกียจสตรีแก่
หน้าเหลือง** ไร้ค่าในบ้าน แล้วเลี้ยงนางจิ้งจอกน้อยไว้ข้างนอกอย่างที่

* ดวงแปดอักษร เป็นศาสตร์การทำนายดวงชะตาของจีน เรียกอีกอย่างว่า 'สึเถว' โดยการนำวันเดือนปีเกิด
ตามตารางแผนภูมิสวรรค์ทั้งสิบที่เรียกว่า 'กึ่งฟ้า' และจักรราศีทั้งสิบสองของจีนที่เรียกว่า 'ก้านดิน' มาจับคู่ทำนาย
ชีวิตในด้านต่างๆ แต่โดยมากนิยมใช้ผูกดวงชะตาของผู้ชายหญิง

** สตรีแก่หน้าเหลือง เป็นคำคำ หมายถึงผู้หญิงที่ไม่มีอะไรน่าสนใจหรือแก่แล้ว ทั้งยังไม่สวยด้วย

ผู้คนเขาเล่าลือกันหรือไม่"

ไม่เหยาได้ยินดังนั้นเส้นเลือดก็ผุดขึ้นบนหน้าผาก ยังไม่รอให้เขาพูดก็ตำหนิเขาเสียแล้ว แต่เมื่อเห็นสิ่งของที่เด็กสาวนำออกมาแล้วสีหน้าก็พลันเปลี่ยนแปลงไป พอคว่าเอามาได้ก็ส่งกับไฟธสังเกตดูอย่างละเอียดด้วยความตั้งใจ

ของสิ่งนี้มีชื่อว่าลูกเต๋ายกน้ำแข็ง เป็นลูกเต๋าส่งทำมาจากหยกชั้นยอดในน้ำแข็งลิ้นพันปี เมื่อนำมาถือไว้ในมือจะอบอุ่น แต่ถ้ากำเอาไว้ยืงนานก็จะยิ่งเย็น หากกำไว้ในระหว่างฝ่ามือก็จะป้องกันอาการคลุ้มคลั่งได้ สี่หยกวางกับน้ำที่มีชีวิต ยามต้องลมพัดจะมีเสียงหยดของน้ำพุ เป็นสมบัติหายากที่ยากจะได้มาในพันปี เยื่อจื่อชิวโสมมันอยู่ตลอดเวลา ไม่กล้าให้ห่างตัวสักประเดี๋ยวนะเพราะกลัวว่าจะทำหายหรือมีคนขโมยไป

"ลูกเต๋ายกน้ำแข็งนี้เป็นสมบัติประจำตระกูลโม่ หายไปเกือบยี่สิบปีแล้วตามหาด้วยความยากเย็นแค่ไหนก็ไม่พบ บอกมา! ของสิ่งนี้อยู่ในมือเธอได้ยังง" ไม่เหยาทุ้มลูกเต๋ายกน้ำแข็งเอาไว้แน่นพลงตวาดด้วยเสียงเฉียบขาด

เยื่อจื่อชิวเห็นไม่เหยาเปลี่ยนสีหน้าก็รู้สึกประหลาดใจ ยกมือขึ้นอังหน้าผากของเขาพลงกล่าวด้วยความกลัดกลุ้ม

"ศิษย์พี่ หรือว่าท่านความจำเสื่อมจริงๆ ไม่เพียงจำเยื่อจื่อไม่ได้กระทั่งของสิ่งนี้ที่ท่านมอบให้อาจารย์เป็นการส่วนตัวเพื่อทิ้งเป็นของหมั้นหมายให้ข้าก็ลืมหมดอย่างนั้นหรือ ก็เพราะว่านี่เป็นสมบัติสืบทอดของสกุลโม่ของท่านที่สืบทอดกันมา เพื่อเป็นการแสดงความจริงใจถึงได้มอบไว้ให้ข้า"

"ฉันเป็นคนให้เธอ งั้นก็พอดีเลย คินมันให้ฉันเถอะ" เวลาที่ไม่เหยาเองก็ไม่อยากใช้เหตุผล เขาพยายามจะตั้งเชือกสีแดงที่คล้องของล้ำค่าประจำตระกูลออกจากคอของเด็กสาว

"ไม่เอา!" เยื่อจื่อชิวปกป้องของล้ำค่าเอาไว้แน่นราวกับเป็นแมวที่ถูก

เหยียบเข้าที่หาง ขนลุกชูชันไปทั้งร่าง "สิ่งนี้จะต้องถูกส่งต่อไปกับบุตรชาย
 ของพวกเราในอนาคต! ตามกฎของสกุโลโม ของสิ่งนี้ให้บุตรชายคนโต
 ส่งมอบให้ภรรยาเอก ภรรยาเอกส่งต่อไปให้บุตรชายที่ทั้งสองคนเลี้ยงดูมา
 จะต้องส่งต่อกันไปเช่นนี้ ท่านจะนำไปทำอะไร อยากเปลี่ยนไปมอบให้ผู้ใด
 ข้าจะบอกท่านให้ มีภรรยาหน้าเหลืองเช่นข้าอยู่ จึงจอกน้อยข้างนอก
 ก็อย่าได้คิดเข้าบ้าน! มาหนึ่งตัวข้าก็ตีหนึ่งตัว มาสองตัวก็ตีสองตัว!
 กล้าแย่งบุรุษกับข้าเยื่อชีวิต ไม่อวดนางให้เจียนตายข้าก็ได้แค่เยื่อ!"

โมเหยาโบหน้าบึ้งตึง จ้องมองเด็กสาวด้วยความเกลียดชัง เยื่อชีวิต
 ไม่ได้แสดงท่าที่ยอมแพ้ ในดวงตาดอกท้อราวกับมีเม็ดเหวี่ยงออกไปด้านนอก
 อย่างห้าวหาญ

ประกายไฟสาดไปทั่วทุกทิศ ลูๆ ภายใต้อกก็มีเสียงที่ไม่เข้าพวกดังขึ้น
 'โครกคราก'

เยื่อชีวิตพลันหน้าแดง ท่าทีใหญ่โตที่แสดงออกมาลดลงไปมาก
 นางก้มหน้าลงเอ๋อขึ้นเบาๆ "ศิษย์พี่ ภรรยาหน้าเหลืองของท่านหากยัง
 ไม่ได้กินข้าวคงได้หิวตายแล้ว"

"..."

师妹猛于虎 1
Shi Mei Meng Yu Hu 1

ร้อยพันหมื่นปีขอแค่มีเธอ 1
ต้าเหลียนเมาอายซืออวี่ เขียน
ชิงฉาย แปล

จำนวน 232 หน้า
ราคา 379 บาท

Published originally under the title of 《师妹猛于虎》 (Shi Mei Meng Yu Hu)
Copyright © 大脸猫爱吃鱼 (Da Lian Mao Ai Chi Yu)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Thai Edition arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 885-930-51-2594-7

ภาพประกอบ Jaoonblue
ออกแบบฟอนต์ mustremember

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

“ศิษย์พี่” เย้ยจื้อซือหรีตา มองชายหนุ่มที่สีหน้าเปลี่ยนไปจากหน้ามือเป็นหลังมือ
“พี่ตื่นเต้นตกใจขนาดนี้ กำลังหึงอยู่ใช่ไหมล่ะ”
“เหลวไหล!” ไม่เหยาไม่สนใจใครบางคนที่คุณเหมือนมาชโมยกินลูกอม หันหลังเดินจากไป
“คนขี้ขลาด อย่าอายุที่จะยอมรับไปหน่อยเลย พี่นะหึงจัน!”
“เปล่า!”
“หึง! เมื่อไหร่เป็นสีหน้าของสามีหึงหวงกรรยา!”

ขณะที่ ‘เย้ยจื้อซือ’ เฝ้าตามหาศิษย์พี่ที่หายตัวไปให้กลับมาแต่งงานกันตามสัญญาหมั้นหมาย
จู่ๆ เธอกลับกลิ้งตกจากเขาแล้วฟื้นขึ้นมาอยู่ในสถานที่ประหลาดอย่างโลกยุคปัจจุบัน!

ผู้คนและสิ่งรอบข้างดูแปลกตาเกินรับไหวจนเธออยากร้องไห้กลับบ้านเสียเหลือเกิน
กระทั่งมีชายหนุ่มคนหนึ่งกระโจนลงมาช่วยเธอขึ้นจากแม่น้ำ
แสงแห่งความหวังก็พลันเปล่งประกายขึ้นทันใด
เพราะเขาคือนี่ก็คือ ‘ศิษย์พี่ไม่เหยา’ ที่เธอตามหามานานถึงสามปี!

แม้เขาจะยืนกรานอย่างหนักแน่นว่าไม่ใช่ แต่เธอก็มั่นใจว่าไม่ผิดตัวแน่
เพราะของหมั้นหมายอย่าง ‘ลูกเต๋าหยกน้ำแข็ง’ ที่เธอพกติดกายตลอดเวลา
ก็เป็นของประจำตระกูลที่เขาบอกว่าสูญหายมานาน... ทั้งยังจะขอเอาคืน

ของสำคัญถึงเพียงนี้จะให้เธอค้นไปง่ายๆ ได้อย่างไร
ศิษย์พี่จะต้องเอาใจมาแลกและกลับไปแต่งงานกัน!